

Arrest

**nr. 118 107 van 31 januari 2014
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Montenegrijnse nationaliteit te zijn, op 12 juni 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 januari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 7 juni 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 juni 2013 met referentenummer REGUL X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 7 oktober 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 22 oktober 2013.

Gelet op de beschikking van 26 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 december 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. MUTOMBO, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 januari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) ongegrond verklaard wordt. Deze beslissing wordt op 7 juni 2013 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 Ambtshalve stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de onontvankelijkheid van het beroep vast.

2.2 Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet bij beschikking aan de partijen de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om vast te stellen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt in de beschikking van 7 oktober 2013 het volgende gesteld:

“Overeenkomstig artikel 39/81, vijfde en zevende lid van de vreemdelingenwet, “doet de Raad uitspraak op basis van de syntheseseminarie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft”.

In casu herneemt de verzoekende partij in de syntheseseminarie de in het verzoekschrift aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel, maar laat zij na met concrete gegevens aan te tonen in welk opzicht de bestreden beslissing voornoemde beginselen schendt. Onder 'middel' in de zin van artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden. De verzoekende partij zet in casu niet uiteen in welke zin de formele motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel door de bestreden beslissing worden geschonden, zodat dit onderdeel van het enig middel onontvankelijk is.

De ingediende syntheseseminarie is verder beperkt tot het aanvoeren van een nieuw middel waarvan de verzoekende partij niet aantoonde dat zij ten tijde van de indiening van het beroep niet kon worden aangevoerd. Bijgevolg is dit nieuw middel onontvankelijk.

Bij gebrek aan een ontvankelijk middel in de syntheseseminarie dient het huidig beroep te worden verworpen.”

2.3 Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 22 oktober 2013 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in, waarin zij niet slechts vraagt gehoord te worden, maar tevens de redenen uiteenzet waarom zij wenst gehoord te worden. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening gehouden worden.

Ter terechtzitting van 17 december 2013, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 7 oktober 2013 opgenomen grond, vat de verzoekende partij de motivering van de bestreden beslissing samen en geeft zij aan een attest van 18 maart 2012 te hebben bijgebracht waaruit, in tegenstelling tot hetgeen wordt gesteld in de bestreden beslissing, blijkt dat zij een ernstig

psychisch zieke patiënt is. De verzoekende partij vraagt zich af of hiermee rekening werd gehouden. Zij duidt erop dat de verwerende partij heeft nagelaten haar medisch te onderzoeken.

De verwerende partij verwijst naar de nota en de opmerkingen opgenomen in de beschikking.

2.4 Bij wet van 31 december 2012 (BS 31 december 2012) werd in artikel 39/81 van de vreemdelingenwet voorzien dat de verzoekende partij de mogelijkheid heeft om een syntheseseminarie in te dienen.

Artikel 39/81, derde lid e.v. van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In afwijking van het eerste lid en indien artikel 39/73 niet wordt toegepast, zendt de griffie zodra het nuttig is, desgevallend een afschrift van de nota met opmerkingen aan de verzoekende partij en stelt deze tevens in kennis van de neerlegging ter griffie van het administratief dossier.

De verzoekende partij beschikt, te rekenen vanaf de in het derde lid bedoelde kennisgeving, over een termijn van acht dagen om de griffie in kennis te stellen of zij al dan niet een syntheseseminarie wenst neer te leggen. Indien de verzoekende partij geen kennisgeving heeft ingediend binnen deze termijn, doet de Raad nadat de partijen die daarom verzocht hebben gehoord zijn, onverwijld uitspraak, waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.

Indien de verzoekende partij tijdig een kennisgeving heeft ingediend dat zij een syntheseseminarie wenst neer te leggen, beschikt zij, te rekenen vanaf de in het derde lid bedoelde kennisgeving, over een termijn van vijftien dagen om een syntheseseminarie neer te leggen waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat.

Indien de verzoekende partij geen syntheseseminarie, zoals bedoeld in het vijfde lid, heeft ingediend, doet de Raad nadat de partijen die daarom verzocht hebben gehoord zijn, onverwijld uitspraak, waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.

Indien de verzoekende partij een syntheseseminarie, zoals bedoeld in het vijfde lid, heeft ingediend binnen de voorziene termijn, doet de Raad uitspraak op basis van de syntheseseminarie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60. Indien de verzoekende partij tijdig een syntheseseminarie heeft ingediend of de griffie in kennis heeft gesteld dat zij geen syntheseseminarie indient, wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.”

In de Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp van 11 december 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet en van de wet van 27 december 2006 houdende diverse bepalingen (wetsontwerp van 11 december 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 27 december 2006, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2012-2013, nr. 53 2556/001, 55-56) wordt het volgende gesteld over de *ratio legis* van de syntheseseminarie voorzien door artikel 39/81 van de vreemdelingenwet:

“De herinvoering van de syntheseseminarie komt tegemoet aan de overwegingen van het arrest nr. 88/2012. De mogelijkheid om een nuttige verdediging te voeren houdt immers in dat de partij die de wettigheid wenst te betwisten van een bestuurshandeling die tegen haar is aangenomen, kennis kan nemen van het administratieve dossier dat op haar betrekking heeft, alsook van de juridische argumenten die door de tegenpartij als antwoord op haar annulatiemiddelen zijn uiteengezet, en dienstig op die argumenten kan repliceren (overweging B.36.1., in fine). De bepaling garandeert de rechten van de verdediging.

De verzoekende partij beslist binnen de acht dagen of zij een syntheseseminarie wenst neer te leggen.

De meerwaarde van een syntheseseminarie is meervoudig omdat het de verzoekende partij toelaat om bepaalde middelen niet meer aan te houden en het haar de mogelijkheid geeft te repliceren op het verweer tegen de middelen die zij wel wenst aan te houden, zodat zij de middelen samenvat om de taak van de vreemdelingenrechter in complexe zaken te verlichten.”

In de Memorie van Toelichting bij de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (II) wordt ook expliciet gesteld dat *“in de syntheseseminarie [...] geen nieuwe middelen [kunnen] aangevoerd worden”* (*Parl.St.* Kamer 2010-11, nr. 0772/001, 22-23). De wetgever heeft dit standpunt uitdrukkelijk in de wet opgenomen door in artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet te voorzien dat de Raad uitspraak doet op basis van de syntheseseminarie *“zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60”* van dezelfde wet dat bepaalt dat *“geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of de nota uiteengezet zijn”*.

Het begrip 'nieuw middel' geldt ook voor de nieuwe uiteenzetting van het middel waardoor de verzoekende partij een nieuwe feitelijke grondslag geeft aan het middel (cf. RvS 26 februari 2013, nr. 222.647; RvS 10 mei 2012, nr. 219.287; RvS 15 december 2011, nr. 216.885; RvS 19 september 2011, nr. 215.199; RvS 19 september 2011, nr. 215.197; RvS 19 september 2011, nr. 215.200; RvS 3 mei 2010, nr. 203.574; RvS 23 december 2009, nr. 199.259; RvS 13 oktober 2008, nr. 186.998; RvS 19 april 2007, nr. 170.187; RvS 26 juni 2003, nr. 121.005). Enkel wanneer het middel onmogelijk in het inleidende verzoekschrift kon worden uiteengezet daar de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen, kan hiervan worden afgeweken. In dit geval moeten dergelijke middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk worden opgeworpen.

Het is dan ook duidelijk dat artikel 39/81 van de vreemdelingenwet niet toelaat dat in de synthesesmemorie voor het eerst nieuwe "middelen", dit is een voor het eerst in de synthesesmemorie aangevoerde schending van een rechtsregel alsook een nieuwe en verschillende feitelijke uiteenzetting omtrent de wijze waarop een rechtsregel wordt geschonden, worden aangewend. Het toelaten van nieuwe rechtsmiddelen of een nieuwe uiteenzetting over de wijze waarop een reeds in het inleidend verzoekschrift aangevoerde rechtsregel wordt geschonden, zou overigens de gelijkheid der partijen in het gedrang brengen daar de verwerende partij alsdan niet de kans heeft gekregen om op het nieuwe middel schriftelijk te repliceren. Bovendien is één en ander niet te verzoenen met de uitdrukkelijke bepaling van artikel 39/81 van de vreemdelingenwet dat de verzoekende partij de mogelijkheid biedt om een synthesesmemorie neer te leggen *"waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat"*.

Concluderend kan worden vastgesteld dat de verzoekende partij in de synthesesmemorie alleszins niet op ontvankelijke wijze voor het eerst een nieuwe juridische of feitelijke grondslag kan geven aan de vordering tenzij aannemelijk wordt gemaakt dat deze grondslag slechts na het indienen van het verzoekschrift aan het licht is kunnen komen.

2.5 De verzoekende partij voert in haar synthesesmemorie van 20 augustus 2013 het volgende aan:

"Met betrekking tot het eerste en enige middel: Schending van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991) en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur : Zorgvuldigheidsplicht, en schending van artikel 8 EVRM

Verzoeker voldoet aan de voorwaarden gesteld in artikel 8 EVRM nu hij een heel hechte relatie onderhoudt met zijn familie in België en nu het voor hem quasi onmogelijk is om een familie, laat staan gezinsleven op te bouwen in Montenegro, alwaar hij geen familieleden meer heeft.

Dat er, gezien de individuele omstandigheden, aldus in hoofde van verzoeker sprake is van buitengewone omstandigheden die hem toelaten om de aanvraag inzake art. 9bis Vreemdelingenwet in België te doen.

De bestreden beslissing bevat geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Dat het manifest om een onredelijke beslissing gaat."

2.6.1 De Raad stelt vooreerst vast dat in het inleidend verzoekschrift geen schending wordt aangevoerd van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1955 (hierna: EVRM). Tevens wordt vastgesteld dat de verzoekende partij in het inleidend verzoekschrift geenszins enig element aangeeft met betrekking tot de hechte relatie met haar familie in België, noch omtrent de onmogelijkheid voor haar een familiaal of gezinsleven op te bouwen in haar land van herkomst en het gebrek aan familieleden aldaar. Dit onderdeel van het enige middel zoals uiteengezet in de synthesesmemorie vormt dan ook een nieuw middel, zoals hoger omschreven.

Bij verwijzing naar het betoog van de verzoekende partij ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 7 oktober 2013 opgenomen grond, zoals

respectievelijk weergegeven *sub* punt 2.2 en punt 2.3 van dit arrest, heeft de verzoekende partij hieromtrent geen opmerkingen.

Te dezen toont de verzoekende partij derhalve niet aan, en de Raad kan niet anders vaststellen, dat de grondslag van het middel niet reeds bestond op het ogenblik dat zij het verzoekschrift tot nietigverklaring heeft ingediend. Het middel dat slechts voor het eerst ontwikkeld wordt in de synthesesmemorie, is laattijdig en onontvankelijk (cf. RvS 28 juni 2012, nr. 220.059; RvS 19 maart 2012, nr. 218.528; RvS 4 maart 2010, nr. 201.497; RvS 10 februari 2010, nr. 200.738; RvS 26 april 2007, nr. 170.603).

2.6.2 Waar de verzoekende partij *in casu* in de synthesesmemorie de in het verzoekschrift aangevoerde schending van de *“wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991)”* en van het zorgvuldigheidsbeginsel herneemt en in het algemeen stelt dat *“(d)e bestreden beslissing (...) geen voldoende motivering (bevat) en (...) tekort (komt) aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval”* en *“(u)it het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is”*, merkt de Raad op dat dergelijke loutere ponering en vage uiteenzetting op zich niet voldoende is om een ontvankelijk middel te vormen. Hieromtrent kan worden verwezen naar wat reeds uitdrukkelijk in de beschikking van 7 oktober 2013 werd gesteld. Het weze herhaald dat onder “middel” in de zin van deze bepaling dient te worden begrepen: de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (cf. RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618; RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972). Er kan slechts worden vastgesteld dat de verzoekende partij op geen enkele wijze aangeeft waaruit zou blijken dat de bestreden beslissing *“niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is”* en evenmin op welke wijze de bestreden beslissing *“tekort (komt) aan de zorgvuldigheidsplicht”*, zodat de hierboven weergegeven kritiek niet als een ontvankelijk middel kan worden beschouwd. Hierbij wordt overigens nog opgemerkt dat bij voorliggend beroep – in tegenstelling tot waar de verzoekende partij in haar synthesesmemorie argumenteert over *“buitengewone omstandigheden die hem toelaten om de aanvraag inzake art. 9bis Vreemdelingenwet in België te doen”* – slechts de beslissing van de bevoegde staatssecretaris waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet aan de orde is. Voormelde argumentatie van de verzoekende partij is dan ook niet gericht tegen de bestreden beslissing, zodat deze argumentatie onontvankelijk is.

Zoals *sub* punt 2.3 van dit arrest weergegeven, beperkt de verzoekende partij zich ter terechtzitting van 17 december 2013 tot het samenvatten van de motivering van de bestreden beslissing, de argumentatie met betrekking tot een door haar bijgebracht attest van 18 maart 2012 betreffende haar ernstige psychische gezondheidstoestand en het uiten van de kritiek dat de verwerende partij heeft nagelaten haar medisch te onderzoeken. Er dient echter op gewezen te worden dat het betoog ter terechtzitting er, net als het verzoek tot horen, niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden *in casu* in de synthesesmemorie op basis waarvan de Raad overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet uitspraak dient te doen, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Met haar betoog ter terechtzitting kan de verzoekende partij dan ook geen afbreuk aan de in de beschikking van 7 oktober 2013 opgenomen grond. Zodoende brengt zij geen elementen aan die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in voornoemde beschikking werd aangegeven. De inhoud van de beschikking blijft daardoor overeind en het beroep dient te worden verworpen.

Er dient te worden vastgesteld dat de synthesesmemorie geen ontvankelijke middelen bevat. Gezien artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat de Raad uitspraak dient te doen op basis van de synthesesmemorie, en de synthesesmemorie *in casu* geen ontvankelijke middelen bevat, dient te worden vastgesteld dat het beroep bij gebrek aan middelen onontvankelijk is en zodoende dient te worden verworpen.

Het beroep tot nietigverklaring is niet ontvankelijk.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET